

Gelukkig knikte Zach hem toestemmend toe. Dat was dus in orde.

Het begon ondertussen aardig donker te worden. De tovenaar beduidde Rutger en Zach om hem te helpen de koepel te sluiten.

Rune keek daarna bezorgd naar de vliegende hond die nu ineengedoken op de grond zat. De tovenaar stelde hem gerust. 'Nu de koepel dicht is, kan hij nergens heen. Vanavond nog bind ik hem met magie aan de toren. Laat hem eerst maar even bijkomen. Je kunt zijn oorproppen nu wel verwijderen. Hij zit hier veilig.'

Hij wachtte Rune's antwoord niet af, maar ging hen voor naar beneden. De Dux Maga en Matagati waren al vooruit gegaan. Zij hadden Jace meegenomen.

Nadat Rune de magie had losgelaten, waardoor de oorproppen oplostten, volgde hij het gezelschap naar beneden. Terwijl hij de trap afdaalde, telde hij de treden. Bij de 230ste trede verdween de tovenaar in een kamer en beduidde de anderen even te wachten. Even later kwam hij weer tevoorschijn met onder zijn arm een klein pakketje. Hij ging hen verder voor tot ze op de begane grond aankwamen. Even later stonden ze allemaal weer in de ontvangstkamer. Op de tafel stonden grote kannen met vruchtsappen klaar. Die kwamen goed van pas. Ze hadden allemaal dorst gekregen van het trappenlopen. Nadat ze allemaal zaten en wat hadden gedronken, keek Rune verwachtingsvol naar de heks Matagati.

'En, weet u al waar uw grimoire is? Had Maze een goed bericht?'

Tot zijn teleurstelling schudde ze haar hoofd.

'Helaas, Maze heeft de vampierin wel gevolgd. Ze werd buiten het moeras opgewacht door een grote vliegende hond. Die bracht haar naar de oever van de poort van bloed aan het einde van de Crespa. Daar heeft ze zich verscheidene weken verborgen gehouden. Uiteindelijk heeft ze daar een ontmoeting gehad met een andere vampier. Ze heeft hem het boek overhandigd. En vanaf dat moment raakte Maze het spoor bijster. De vampier opende namelijk een poort en wierp

de grimoire er doorheen. De poort sloot zich weer, maar Maze ving, heel kort, een glimp op van de plek waar deze heen leidde. Zandheuvels. Dat was alles wat ze zag. Dat was een paar dagen geleden. Maze had geen andere keus dan teruggaan. Op de terugweg merkte ze dat ze werd gevolgd door drie kleine vliegende honden. Ze had ze af kunnen schudden in het moeras. Maar toen voelde ze dat ik mijzelf verplaatste naar Morrigan. Ze wijzigde direct haar koers, maar kon niet van haar achtervolgers afkomen. En zo kwam ze hier.'

'Dus alleen de vampier weet waar de grimoire nu is en die zal het nooit vertellen. En nu?'

'Nu wil ik eerst weten hoe ik je dappere gezelschap kan bedanken. Hij heeft mijn lieve Maze gered van de vliegende honden. Als ze haar te pakken hadden gekregen, hadden ze haar in stukken gereten.'

Rune haalde zijn schouders op.

'Ik zou het niet weten. Dat moet u aan Mikky zelf vragen.'

Mikky hoorde zijn naam en keek op van zijn vruchtensap.

'Wat Mikky vragen?'

'Mevrouw Matagati wil graag weten wat je wilt hebben voor het redden van haar vogel.'

Mikky keek verbaasd van Rune naar Matagati. Hij begreep duidelijk niet wat Rune bedoelde.

'Vogel was bang. Mikky alleen maar helpen.'

'Ja, en dat was lief en daarom wil ze je wat geven. Wat wil je hebben?'

Mikky verzonk in een diep peinzen. Eindelijk klaarde zijn snuitje op.

'Mikky weten. Mikky wil blauwe veer. Om niet vergeten mooie blauwe vogel.'

Matagati keek hem lachend aan.

'Een blauwe veer, hè. Daar kan ik voor zorgen. Wacht maar even.'

Ze draaide zich en greep één van de buidels die ze meegenomen had uit het moeras. Ze trok hem open en woelde met haar handen door de inhoud.

‘Waar heb ik... Ah, daar is hij al.’

Ze trok haar hand, met iets blauws erin, uit de buidel. Ze stak haar hand uit naar Mikky.

‘Alsjeblieft. Een droomvanger, gemaakt met veren van zowel Jace als Maze. Zo kun je ze nooit vergeten. Is dat wat je wilt?’ Mikky begon heftig te knikken en stak gretig zijn beide armpjes uit.

‘Ja, dat mooi. Dat goed voor niet vergeten. Mikky blij.’

‘Mooi zo, maar ik wil je nog iets geven. Nog iets om blij van te worden. Kijk hier maar eens door.’

Ze gaf hem een soort verrekijker en wees Mikky hoe hij hem moest gebruiken. Ze draaide hem om zodat hij recht voor de lamp zat. Mikky keek door de verrekijker. Hij draaide hem rond zoals Matagati hem net had voor gedaan. Matagati lachte bij het horen van de verrukte geluiden die Mikky voorbracht. De vrienden keken nieuwsgierig toe. Rutger herkende het apparaat.

‘Het is een caleidoscoop. Een apparaatje dat door licht en beweging kleuren schikt. Mijn vader gebruikt het weleens. Ik heb er vroeger veel mee gespeeld.’

‘Mikky is er in ieder geval blij mee. Dank u wel, mevrouw Matagati.’

‘Het is mijn bedankje aan hem. Ik zou een stukje van mijzelf zijn kwijtgeraakt, wanneer Maze was omgekomen. Dit is bij lange na niet genoeg om die schuld te vereffenen.’

‘Mikky is er tevreden mee. Voor hem is het genoeg.’

Ze keken allemaal naar de kleine gorgelaar die zielsgelukkig door de caleidoscoop keek en de rest van de omgeving vergeten leek te zijn.

Een klop op de deur deed iedereen opkijken. Met een kleine beweging van haar hand, opende de Dux Maga op magische wijze de deur. Er kwam een figuur in een cape binnen, met de capuchon ver over het hoofd getrokken. Ze, want het was een vrouw, bleef even stilstaan toen ze het hele gezelschap zag. Haar stem klonk ongelovig toen ze begon te spreken.

‘Rune, Terry, Zach. Ik wist niet dat jullie hier waren? Wat doen ju... Sorry, ik vergeet mijn manieren.’

Het was de stem van tante Margali. Nu wierp ze haar capuchon naar achter en onthulde haar gezicht. Ze liep snel naar de Dux Maga en de tovenaar en boog haar hoofd, terwijl ze hen de oude groet gaf.

‘Moeder, vader. Vergeef mij voor mijn onverwachte binnenvallen, maar ik voel dat er iets mis is. Ik heb al een paar dagen en nachten een gevoel van gemis en onrust. Is er iets gebeurt met onze grimoire?’

Haar vader stond op en greep haar handen.

‘Je hebt nog steeds een geweldig intuïtief vermogen. Je gevoel is helemaal goed.’

‘Er is dus iets met de grimoire gebeurt. Hebben de kinderen er iets mee te maken? Wat is er gebeurt?’

‘Ga eerst maar zitten, dan zullen we alles vertellen en rustig maar. De kinderen hebben er alleen indirect iets mee te maken.’

Tante Margali pakte een stoel en ging zitten. Terwijl ze dit deed, gaf ze Matagati een klein knikje. Die gaf het knikje terug met een grote glimlach. De glimlach werd echter niet door tante Margali beantwoord. Er hing een duidelijk spanningsveld rond de beide heksenzusters.

De Dux Maga keek de beide zusters even kort aan voor ze een glas vruchtensap voor tante Margali inschonk. Daarna begon ze te vertellen. Alles, vanaf het moment dat ze het contact was verloren met Matagati, tot aan de veilige terugkeer van Maze. Matagati brak af en toe in om haar verhaal te verduidelijken en om aan te vullen wat de Dux Maga niet wist.

Nadat het hele verhaal verteld was, inclusief de cadeautjes voor Mikky en zijn vreugde daarover, bleef het enige tijd stil. Iedereen was in gepeins verzonken. Uiteindelijk keek iedereen verwachtingsvol naar de tovenaar.

Die keek alsof hij dat al had verwacht. Hij begon het pakketje uit te pakken dat al die tijd voor hem op de tafel had gelegen. Het pakketje bevatte een vijfpuntige ster van bewerkt paars glas en zwart metaal. Hij legde de ster voorzichtig op de tafel. Hij opende het middendeel van de ster door middel van een klein deurtje. In de ster bevond zich een rond plateautje.

Rune en zijn vrienden keken ademloos toe. Dat kwam gedeeltelijk door de plechtige bewegingen van de tovenaar. Hij behandelde de ster met de grootste voorzichtigheid. Hij plaatste de ster in het midden van de tafel, met het deurtje open.

Rune zag hoe tante Margali haar adem inhield. Ze keek met ontzag naar haar vader.

‘Is dit de enige manier?’

De tovenaar knikte.

‘Ja, de binding die Matagati had met de grimoire is verbroken. Zij kan haar niet meer voelen. Je moeder ook niet en jij blijkbaar ook niet. Ik zie geen andere oplossing dan tdat we proberen de grimoire met behulp van de vegvisir en het zuiverste tovenaarszand proberen te vinden.’

De Dux Maga was al opgestaan en kwam terug met de fles wit, zacht glinsterend zand. Het zand met de verloren gegane magie van de onschuldige kinderen van de heksen en tovenaars. Ze reikte de fles aan Matagati.

‘Hier, mijn dochter. Jij bent de hoedster van de grimoire. Jij moet het zand vragen naar de huidige verblijfplaats van het boek.’

Matagati nam de fles met beide handen aan en drukte hem tegen haar borst. Ze trok de stop eruit en sloot haar ogen. Haar lippen bewogen zonder geluid. Het was voor iedereen echter duidelijk dat zij het zand vroeg om de grimoire te zoeken. Als uit het niets verscheen er een klein houten lepeltje in haar hand. Ze hield de fles een beetje schuin en door de brede opening scheidde ze een beetje zand op het lepeltje. Even keek ze ter bevestiging naar haar vader. Die knikte haar bemoedigend toe. Heel voorzichtig om geen korrel zand te morsen leegde ze het lepeltje op het plateau in het middendeel van de ster. Terwijl ze het deurtje sloot, verdween het lepeltje weer in het niets. Ze deed een stap achteruit.

‘Goed gedaan, mijn dochter. En nu kunnen we niets anders doen dan afwachten. Morgenochtend kunnen we het resultaat bekijken. Bovendien wordt het tijd om naar bed te gaan. Voor

jullie tenminste. Ik moet nog even naar boven om de vliegende hond aan de toren te binden.'

De Dux Maga stond op en keek naar de vrienden.

'Matagati gaat vanzelfsprekend naar haar eigen huis, maar jullie zijn welkom in mijn huis.'

Ze richtte haar blik op tante Margali.

'Net als jij, mijn kind. Je oude kamer is onveranderd en wacht al heel lang op je terugkeer. Kom, volgen jullie mij maar.'

Rune tilde Mikky op zijn arm. Die was nog steeds gefascineerd door de caleidoscoop aan het kijken. Rune betwijfelde zelfs of hij de komst van tante Margali had bemerkt. De Dux Maga ging hen voor naar boven waar ze de meisjes een kamer aanwees.

Tante Margali knikte hen toe en verdween door een deur aan het einde van de gang. De jongens kregen een kamer

toegewezen tegenover die van de meisjes. Er stonden een paar bedden klaar met veren matrassen waar ze heerlijk in

wegzonken. In de kamer van de jongens stond zelfs een minibed voor Mikky klaar. Ze waren te moe om na te praten.

Dat kwam morgen wel.

Ze werden de volgende morgen laat wakker. De zon was al geruime tijd op. Er stonden een paar kommen met water klaar, naast een stapel handdoeken. Rune zag dat Mikky opgerold in het minibedje lag met zijn caleidoscoop en de droomvanger in zijn klauwtjes geklemd. Het kostte hem enige

moeite om de kleine gorgelaar in zijn buidel te krijgen, maar het lukte. Nadat ze zich hadden opgefrist, klopten ze op de deur van de meisjes. Ze kregen geen gehoor en toen ze snel om een hoekje keken, zagen ze dat de kamer leeg was.

De meisjes waren blijkbaar al eerder opgestaan. Ze stonden op het punt om naar beneden te gaan, toen ze luide, boze

stemmen hoorden. Ze keken elkaar verbaasd aan. Achter elkaar aan snelden ze de trap af. Bij de deur van de

ontvangstkamer zagen ze de meisjes staan. Terry keek om en legde haar vinger op haar mond. Ze keken haar vragend aan.

'Het zijn tante Margali en Matagati. Ze hebben ruzie over Kiprich.'

Van binnen klonk nu de boze stem van tante Margali.

‘Jij bent de enige die een beheksing die jij hebt gemaakt, ongedaan kan maken. Dat weet je en toch laat je hem jaren lang rond stuntelen. Ik wist niet dat je zo gemeen kon zijn.’ Matagati antwoordde even boos.

‘Jij moet je mond houden over dingen waar je geen verstand van hebt. Je weet wat Kiprich gedaan heeft. Je was er zelf bij. Sterker nog, hij heeft jou gebruikt om mij te bedriegen. Het was mijn recht om hem te beheksen.’

‘Je bent gewoon een gemene kleine heks. Kiprich heeft nu wel genoeg geleden. Wat ben je van...’

De ruzie werd onderbroken door een mannenstem.

‘Meisjes, meisjes toch. Waar gaat dit allemaal over? Kunnen jullie niet gewoon met elkaar praten als volwassen mensen?’

Twee stemmen richtten zich nu tot de mannenstem.

‘En waar bemoei jij je mee? Jij was er niet eens bij. Je weet niet eens wat er precies gebeurd is.’

‘En wat is hier allemaal aan de hand? Waarom gaan jullie niet naar binnen? Het ontbijt staat al klaar.’

Zonder dat ze het door hadden, was de Dux Maga achter hen verschenen. Ze stonden een beetje verlegen te kijken, toen de ruzie weer oplaaide.

‘Zij heeft kiprich behekst en de beheksing nog steeds niet opgeheven.’

‘Ik kan de beheksing niet opheffen. Dat moet hij zelf doen.’

Voor tante Margali hierop kon reageren, gooide de Dux Maga de deur wagenwijd open.

‘En nu is het afgelopen met dat geruzie. Margali, ga zitten en jij, Matagati, hou je mond. Gradus, ik ben blij dat je kon komen. Heb je al ontbeten? Schuif aan. Heeft je vader je al ingelicht, ja? Fijn. Deze jongelingen zijn Rune, Zach, Terry, Fijonna en Rutger. Zij zijn hier in opdracht van de Anjana om het kristal op te halen.’